

Austras koks

3x3 nometnes laikraksts | 7. numurs | Sestdien, 25. jūlijā

3x3 KAZDANGA 2009

Dienas kārtība

Rīt, svētdien, 26. jūlijā

9.00 Celšanās
9.30-10.30 Brokastis
10.30-11.00 Kazdangas 3x3 TV ziņas kultūras centra zālē
11.00-12.00 Nometnes analīze kultūras centra zālē
12.00-13.00 Nometnes noslēgums pils priekšā
13.00-14.00 Pusdienas
14.00 Izbraukšana uz Rīgu

Statistika

Cik un no kurienes bijām

Kopā bijām **353 cilvēki**, kas šeit dzīvojam visu nedēļu. No tiem:

323 - no Latvijas
9 - no ASV
8 - no Krievijas
4 - no Lielbritānijas
2 - no Luksemburgas
2 - no Zviedrijas
1 - no Beļģijas
1 - no Kanādas
1 - no Austrālijas
1 - no Francijas

No Rīgas pilsētas un rajona nometnē ir **136** cilvēki

Liepājas rajona - **36**
Kuldīgas rajona - **28**
Valmieras rajona - **23**
Jelgavas rajona - **14**

Cik daudz soļus izdancojām

Reinis Skuruls, izmantojot moderno soļu skaitītāju, izmērīja, cik daudz danču laikā kustamies. Kārtīgi dancojot, vienā vakarā viens dancotājs izdancoja vidēji **11 574** soļus. Tika izmērīts arī soļu skaits atsevišķiem dančiem:

Zaģlis - **2463**
Eņģelītis - **2016**
Pērkonītis - **1325**
Lambetvoks - **861**

Vecāki beidzot pārņēma vadību

Kad piektdien astoņos no rīta neviena no Bitinieku meitām nebija ieradusies Informācijas centrā, Daigai un Aldim nekas cits neatlika kā pārņemt nometnes vadību. „Beidzot vecāki tika pie vadīšanas. Līdz tam viņi staigāja kā relaksētas nometnes sejas, bet mēs darījām melno darbu,” stāsta nometnes vadītāju meitas Laura, Monta un Anete.

Protams, tas ar humoru teikts, bet patiesība vien ir, atzīst pati Daiga un Aldis. Šī ir trešā viņu vadītā nometne, un viņiem visvieglākā. Jo meitas ir lielas un labas organizatoras. Un Daiga un Aldis daudz strādāja līdz nometnei, kas šoreiz saimniecisku un finansiālu problēmu dēļ bija daudz sarežģītāk nekā iepriekšējās reizēs. Meitas saka, ka redzējušas, kādu melno darbu mamma un tētis darīja divus gadus, gatavojot nometni, tāpēc viņi pelnījuši tagad nometni izbaudīt. Laura atceras, kā citā 3x3 nometnē Edžus Krūmiņš pārņēma Vilku ievirzes vadību, kad tēvam bijis steidzami jāizbrauc. „Tagad arī mēs sapratām, ka varam *ielēkt* savu vecāku vietā,” saka Laura.

Paldies par šo nedēļu Bitinieki saka Kazdangas cilvēkiem, kas palīdzēja. Drošības sajūtu, ka nebūs neatrisināmu problēmu,

deva Agris Straziņš (bijušās Kazdangas profesionālās vidusskolas direktors), kurš visas dienas bija Informācijas centrā. Floriste Lāse Juska vadīja ievirzi, darināja apsveikuma pušķus un izdaiļoja apkārtni. Paldies saka pamatskolas direktorei Aijai Dreimanei, Mārai un Jānim Tīmaņiem, pagasta priekšsēdētājam Jurim Moisejam un citiem.

No 34 ieviržu vadītājiem 15 pirmoreiz strādā 3x3. Lielākoties tie ir šīspuses cilvēki, īsti atradumi, - priecājas Daiga. Kaspars Rudzītis vada tik daudz, dažādas interesantas sporta nodarbības. Keramikas ievirzes vadītāja Anna Mētra saglabāja mieru arī tad, kad elektroinstalācija neizturēja apdedzināšanas krāsnīgas jaudu. Tie ir pāris stāsti, bet paldies pelnījis ikviens ievirzes vadītājs.

Piekrītot vadīt trešo nometni, Bitinieki teikuši: lai būtu katrai meitai pa vienai. Vai tomēr varētu būt nākamā? Tas ir lielais jautājums, atzīst Daiga. Ja sagatavošanas laiks nebūtu tik smags, ja meitām būtu vēl vairāk laika un gribēšanas strādāt pirms nometnes, ja 3x3 tas kādā brīdī būtu ļoti nepieciešams, tad ... Bet meitas saka: „Mums tikai tagad tas sākas.”

Rasma

Apsveicam!

Daudz latviešu saimnieku un saimnieču

Jēkabi ir latviešu saimnieku dienu. Un mums ir četri savi Jēkabi, kuriem šodien vārdadiena: Jēkabs Gailītis, Jēkabs Kaspars Mālmanis, Jēkabs Ralfs Ruks un Jēkabs Staris. Dzimšanas diena šodien ilggadējai nometnotājai, „vilcenei” levai Kalniņai.

Rīt Annas diena – saimnieču diena, kurā sveicam savas Annas: Annu Britālu, Annu Eglīti, Annu Elzu Jansoni, Annu Austru Mālmani, Annu Nulli-Gobzemi, Annu Višņakovu, kā arī Anci Ausmani, kurai arī vārda diena. Dzimšanas dienā rīt sveicim Gitu Feldhūni, kura uz 3x3 atbraukusi no

I. zars

Nedēļas darbs izstādē

Cienā Kurzemes virtuves ievirze. Galdā bija skābputra, pelēkie zirņi ar speķi un Kurzeemes sklandrauši.

Pirmais svilpaunieks. Alvis Mārtiņš Pivars klausās, kā skan paša gatavotais putns, un pats īsti nezina, kas tas ir – gailis vai vista. Vēl Alvis izgatavojis dinozauru un pierunājis svilpt arī brāļa gatavotajam putniņam, kas negribēja skanēt.

Paša austs lupatu deķis. Viesturam Krūmiņam no Saldus jau sen interesēja iemācīties aust ar stellēm.

Mamma un meita. Kamēr mazā Māra veidoja savu glezniņu un citas mīlas lietiņas, mamma Anna Nulle - Gobzeme mācīja pašiem apgleznot auduma maisiņus. Piekrišana bija ļoti liela.

Izrotājas. Inga Ruka no Grundzāles saka: „Jau pirmajā Keramikas ievirzē sapratu, ka mālam ir raksturs. Man izdevās sarunāt, un paspēju diezgan daudz. Visgrūtāk bija izgatavot vāzi, trīs rotu veidošana bija vieglāka. Nu man ir trīs māla krelles – gan ar bumbiņām, gan rozīte ar ziedlapiņām.”

Paldies kaimiņienei. Kristīna Bernāne Aušanas bez stellēm iesāka divas krāsas celu jostas, bet pabeigs tās mājās. Savukārt Rotaļlietu gatavošanas ievirzē viņa izgatavoja somiņu dāvanai. Tā būs kā mīksts paldies kaimiņienei, kura Kristīnai palīdzēja izdomāt, kādās krāsās pēc remonta būs viņas dzīvoklis.

Grūti nebija. Valentīna Lamza no Omskas ar savām debeszilajām putu krellēm. Viņa saka, ka tās izgatavot bijis viegli.

Pūrs pielocīts. Elīna Rūja Rotaļlietu gatavošanas ievirzē paspēja izgatavot rozi, taureni, princesi, sedziņu, rokassprādzi, sirsniņu, bumbu un auskarus.

Savs tautastērps. Jāsāk ar mazumiņu, tāpēc leva Liepa gāja uz ievirzi "Vēlies savu tautastērpu? Ar ko sākt?"

Sagatavoja Lolita un Aivars

Audzēt sevi Austras koku

Debesis

3x3 sestajā dienā Austras koks ietiecas debesīs. Un, kā nu ne – visu nedēļu esam to audzējuši – cits aužot, cits kaļot, izšujot vai veidojot no māla, vēl citi dziedot, rotaļājoties, dancojot vai spriežot par būtiskām lietām – tām, kas nosaka, kādi cilvēki, kādi latvieši esam. Šī diena veltīta debesīm – garīgumam, gaismai, saulei, pilnībai, apskaidrībai, mērķim un atklāsmei. Tāpēc jau audzējam katrs savu un mūsu kopīgo Austras koku – lai tas izeaugtu patiesībā un pilnībā!

Ventiņu stāstniece Līga Reitere dod zāļu sievas zelta padomus: "Cilvēki meklē īstumu, viņi grib dzīvot pa īstam, viņi meklē, kā ārstēt, sevi nepiesārņojot. Tāpēc es mācu vākt, gatavot un lietot zāļu tējas, aromterapiju un zaļās receptes."

"Valodiņa Dieva dota, ne tā manis darināta?", savas ievirzes dalībniekiem jautā valodnieks Austris Grasis: "Runāju par to, kas ar latviešu valodu ir noticis padomju laikā un turpinās vēl tagad – par pārkrievošanas uzspiesto slogu." Uzņēmējs Pēteris Bumbieris uz Austru vadīto ievirzi nāk katru dienu: "Gribu civilizēt biznesa valodu, kopt savu iekšējo inteligenci. Te, Austru ievirzē, man ir lieliska iespēja to izdarīt!"

Reliģijas un ētikas ievirzi vada mācītājs Māris Ķirsons no Kanādas. Katru nodarbību viņš iesāk ar vārdiem – Tu esi notiesāts būt brīvs. Māris Ķirsons uzsver, ka visa sākums ir garīgais moments, ko nekad nevar pilnīgi definēt. Tas ir brīnums, kas vienkārši notiek!

Sajā 3x3 ir noticis brīnums – augot līdz ar Austras koku, cenšoties atrast gaismas un patiesības ceļu, esam atraduši katrs savu spēka avotu. Un būtiski, ka savu valgmi tas sniedz tieši tam, kas tajā vēlas smelt.

Esam piedzīvojuši brīnumu - cits caur citu esam kļuvuši par kriptiņu labāki, cits ar citu – par kriptiņu bagātāki. Mēs varam drošāk iet plašajā pasaulē, jo nu mums ir pulks savējo, ar kuriem kopā esam tiekušies debesīs! Austras koks ir katrā no mums!

Kāzu rituāls ar Gudenieku suitiem

3x3 dalībniekiem bija lieliska iespēja skatīt suitu kāzu norises. Senos laikos kāzu godi tika turēti trīs dienas, Gudenieku suiti rādīja tikai četrus svarīgākos kāzu rituālus: līgavas izvadīšanu no tēva mājām, mičošanu, guldīšanu un vainaga dancināšanu, kad jaunā sieva, lai nodrošinātu labas attiecības ar jaunā vīra ģimeni, savu meitas vainagu nodod vīra mātai. Ja labās attiecības viņai nav tik svarīgas, tad savu vainagu viņa var atdot savai pašas mātai.

Vīramāte ir ļoti svarīga persona. Jaunajai vedeklai kāzu rituālu dziesmās tiek iedota vesela labo attiecību uzturēšanas ābece: klusi staigāt; nemodināt vīramāti; ja tautām salmu jūmti, nekurt augstu uguniņu u.c. Vieniem kāzās tā neapdāvina kā vīramāti. Tiesies sievasmāte nedrīkst aizņēnot vīramāti – ne ar greznumu apģērbā, ne ar greznu valodu. Sievasmāte kāzās ir saimniece, kas raugās, lai visur būtu kārtība.

Suitu senie kāzu rituāli ir bagāti ar apdziedāšanu. Visvairāk apdzied vedējus un vakarbāli ar vakarmāsu (līgavas krustvecākus). Gudenieku suitu vadītāja Lidija Jansone uzsver - kas par dziesmu apvainojas, to suitos neuzskata par īsti gudru. Dzied, lai ievērotu, nevis, lai apvainotu.

Tādas ir senču vēstules mums. Tās ierakstītas visur – gan austājās segās un jostās, gan spēlēs un rotaļās, ko viņi mums atstājuši. Un, protams, tautasdziesmās un reliģiskajos priekšstatos. Ja būsīm pacietīgi un gudri, mēs spēsim šīs vēstules ieraudzīt un izlasīt! Mums tas ir jāvar, citādi - kas gan to visu pastāstīs mūsu bērniem?

Saules koks, Pasaules koks, Austras koks. Vai kāds spēj skaidri un nepārprotami nedefinēt, kas tas īsti ir. Vai tās ir cilvēces zināšanas un pieredze, varbūt absolūtā patiesība un dzīves jēga, pilnība un ideāls? Vai cilvēkam to vispār ir lemts izziņāt un izprast: "Jauni puīši veci tapa, to kociņu meklēdami". Austras koku veidojam mēs paši – katrs ar savu pienesumu. Un mūsu dažādie paradumi, uzskati un prasmes šo Pasaules koku padara tik pilnīgu un brīnumainu. Mēs visi kopā radām pieredzi, zināšanas un patiesību.

Saknes

Ar tām koks izeaug zemē, ar tām viņš dzer un ēd, pateicoties tām, koks aug, pieņemas spēkā un zaļo. Bez saknēm nav nekā. Bez saknēm nav dzīvības.

Ja nebūtu dzīvesgudro sievu un vīru, kas paaudžu paaudzēs mums nodevuši savas zināšanas un pasaules izjūtu, ko gan mēs šodien dziedātu un nojaustu par cilvēkiem un

zemi, kurā dzīvojam? Vai mēs zinātu, kas ir mūsu asaru vērts, bet kas jāpaliek zem akmeņa, lai tad ietu pāri dziedādām? Tālab iztaujāsim savus vecvecākus ne tikai par dziesmām, bet par jebko – paradumiem, domām. Nekad nevar zināt, kā sakņu pinumi savīsies, kas pie kā novedīs un kas mums pašiem dzīvē vēlāk noderēs!

Stumbrs

Radoša doma un rokdarbu māksla mūsu senčiem palīdzējusi izdzīvot cauri gadsimtiem. Šīs prasmes, pārmanotās no paaudzes paaudzē, atnākušas arī līdz 3x3 nometnei Kazdangā.

Te rasta vienreizēja iespēja meistara Armanda Ausmaņa vadībā mācīties darināt dzintara rotas. Te rotkalšanu pie Andra Grebja mācās astoņgadīgais Jēkabs Kaspars Mālmanis, kurš grib sev izkalt zobenu, jo tad varēs piedalīties bruņinieku turnīros. Juris Ventaskrasts no Dunalkas vada klūdziņu pīšanas ievirzi, jo

viņš ir pārliecināts, ka šī prasme ir viens no latviskākajiem amatiem. Astra Dzērve māca izšūt, adīt un tamborēt ar pērlītēm tautastērpa piederumus: "Man rūp, lai tas, ko esam saņēmuši no senčiem, nonāktu pie bērniem."

Mūsu pāreja no Austras koka lapotnes uz stumbru un saknēm ir tik nemanāma, ka reizēm pat neapjaušam, kas kurā brīdī esam – Austras koka spēcinošās dzīvības sulas dzērēji vai devēji. Lai Laimes māte katram no mums dod spēju un gudrību kādā brīdī no ņēmēja kļūt par devēju!

Zari

Austras koks aug un zaro. Zari tiecas aizvien augšup cerībā, ka sasniegs bezgalību. Austras koka zari savieno ļaužu paaudzes, kultūras, tradīcijas. Ja nebūtu zaru, nebūtu virzības augšup, nebūtu atīstības, jo kustība ir dzīves virzītāja un veidotāja.

Lieliskāko saikni paaudžu starpā veido kopīgi darīti darbi, sarunas un pavadītie brīvbrīži. Māra Mellēna ar Viju Zariņu un Vivitu Skuruli kopā ar ģimenēm iet rotaļās un dzied tautasdziesmas: „Bērni pilnīgi dabiski mācās fizisku saskarsmi, iemācās tikt galā ar savu ķermeni, apgūt telpu

un ritmu."

Līga Ruperte un Māra Tupese no ASV 3x3 ģimeņu seminārā rāda, kā pēc iespējas veiksmīgāk ģimenesietvaros veidot savstarpējās attiecības. Kuldīdžniekam Igo Midrijānim patīk, ka te katrs dabū to, pēc kā atnācis: "Vīriešiem arī interesē šīs lietas, taču ne visi ir gatavi publiski klausīties un runāt."

Tā šie zari zaro. No Austras koka stumbra – uz augšu, līdz kādreiz mazie, trauslie zariņi kļūst par resnajiem, spēcīgajiem, no kuriem atkal un atkal var zarat jaunie.

Lapas

Kaut ko uzrakstīt jau var ne tikai uz papīra lapas vai virtuālajā datorvidē. Viss, ko ieraugām, sadzirdam vai sajūtam, atstāj nospiedumu mūsu atmiņā – ķermenī, sirdī vai prātā. Reizēm šis nospiedums ir gaidīts un gribēts, citreiz – ar varu uzspiests. Vēl dažkārt tas ir tik nemanāms, ka neesam pat pamanījuši tā atnākšanu. Tikai vēlāk paši brīnāmies par rakstiem, ko tas mūsos ir iespiedis. Austras koka lapas ir mūsu senču vēstules. Mēs tās saņemam - gribam, vai negribam, jo augam Latvijā, un Latvija ir Austras koka zeme. Mēs augam Austras kokā.

Arī austās segas, jostas, galdauti un dvieļi ir mūsu senču vēstījums. Vieni ir pārliecināti, ka katrai izeaustajai zīmei ir sava simboliska jēga. Otri uzskata, ka būtiska ir tikai kompozīcija un krāsu salikums. Trešie audumu mērc ķīmikālijās,

skaita diegus un mēra, lai noteiktu tā vecumu. Un taisnība ir visiem. Jo katrs no mums šo vēstuli izlasa savādāk. Un tikai saliekot kopā visus šīs vēstules lasījuma variantus, izgaismosies patiesais vēstījums, ko mums sūta mūsu senči.

Ne tikai lasīt senču atstātās vēstules, bet arī tās rakstīt māca Aizputes audēja Anda Petruka. Viņas audzēkne Aelita Šterna uzaudusi lupatdeķi: "Aušana ir sava veida Austras koka audzēšana, jo cilvēks aužot meditē."

Ziedīte Začeste vada jauniešu pārrunas: "Runājam par spēlēm. Tas ir ideāls savstarpējās saskarsmes līdzeklis. Ja dzīvi uztver kā spēli, tad vieglāk pārdzīvot smagās situācijas, jo zaudēt tikai vienu spēles partiju – tas vēl nav pasaules gals!"

Jautājumi bērniem

Ko tu iemācījies nometnē?

*Amanda Celmiņa,
Sigulda, 12 gadi:*

- Iemācījos gatavot putu krellītes. Paspēju izgatavot kaklarotu deviņās kārtās pelēkos toņos. Vēl nezinu, kam tā būs – man pašai vai mammai. Iemācījos arī kaut ko no rotkalšanas.

Izkalu sev gredzenu un saktu ar latvju zīmēm. Man pašai savi darbi ļoti patīk.

*Mētra Krūmiņa,
Rīga, 12 gadi:*

- Arī es izgatavoju putu krellītes, man ir no astoņām kārtām. Iemācījos domāt dziesmām jaunus vārdus. To dara tā: izvēlas melodiju,

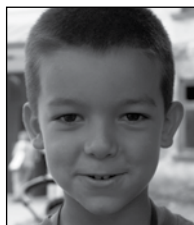
un tad meklē, kādi vārdi der. „Mēmajai dziesmai”, ko dziedam korī, der arī vārdi: „Ej un ēd, apēd savas vakariņas. Un ne cita vakariņas, tikai savas vakariņas.” Vēl biju vienreiz aizgājusi uz Teātra ievirzi, tomēr izvēlējos kori.

*Beāte Krūze,
Rīga, 11 gadi:*

-Esiemācījos improvizēt: jāšauj vaļā viss, kas pirmajā brīdī nāk prātā. Sākumā tas bija grūti, jo bija neērti. Vēl Leļļu teātrī iemācījos gatavot maskas un porolona

lelles. Vēl iemācījos spēlēt dažādas galda spēles: „Citadeles”, „Koridoru” un picu cepšanu.

*Bruno Kalviņš-Silva,
Ikšķile, 5 gadi:*

- Rotkalšanā izkalu trīs rotas – katru dienu pa vienai. Tas ir pārāk viegli: paņēmu materiālu, izplatīna, tad var sist robiņus vai tāpat. Es

divreiz tāpat, un vienu ar robiņiem. Visas rokassprādzes būs man pašam. Kopā ar mazo brālēnu gāju uz 1/2X1/2. Tur bija pārāk daudz mantu, nemaz neatceros, ar ko spēlējos. Gāju uz folkloru. Visu laiku bija jāstaigā: uz priekšu-atpakaļ, uz priekšu-atpakaļ. Spēlējām „Ragi-ragi”. Keramikā taisīju bļodiņu un visu ko. Tas visu laiku juka un plīsa. Vairāk neko.

Maskas pret dižķibeli

Leļļu teātra ievirzes dalībnieki katru dienu darīja ko citu. Viena diena bija atvēlēta ģipša masku veidošanai. Bērni viens otram uz sejas klāja ģipsi, un tad visi sēdēja smuki rindiņā. Tā gaidot acu priekšā nav melna nakts, bet gan viss balts – esi kā sniegā vai putukrējumā iekritis. Pēc tam maskas apgleznoja, izmantojot tēmu „Austras koks”. Maskas izdevušās ļoti vasariņas – ar zariem, lapām, stumbru un saknēm. Katram ievirzes dalībniekam nu ir sava Austras koka maska.

Citu dienu ievirzes dalībnieki atvēlēja spēlēm ar pirkstiem un leļļu gatavošanai. Ievirzes vadītāja Laila Kirmuška saka: „Man gribējās parādīt, kā ne no kā var uztaisīt kaut ko, un tas jo īpaši pietāv šim laikam, kad runājam par dižķibeli. Paskaties: ja porolona gabalu sagriež šaurās loksnes, no tām var izgatavot cilvēku, kam viens kustina rokas, otrs – kājas, un jau rodas spēle. Arī sarežģītā laikā var sev radīt interesantu un radošu dzīvi!”

Tieši tādēļ piektdien Laila ierādīja ievirzes dalībniekiem nodarbi dzimšanas, vārda dienām vai kādiem citiem svētkiem. No papīra izgriez masku (var palūgt mammai vai tētim, lai izgatavo šablonu), tad to rūpīgi aplīmē ar dažādiem krāsainu žurnālu attēliem. Pats galvenais: attēlus nedrīkst līmēt kā pagadās. Jāmeklē un jākombinē tādi attēli, lai galu galā izveidotos stāsts.

Kad maskas gatavas, katrs stāsta, kas šī par masku. Tā var izveidot īpašu masku piedzīvojumu vakaru. Gatavojot masku, var draudzīgi plāpāt vai, kamēr pirksti kustās, domāt savas domas, un vakars ir piepildīts.

Lailu visvairāk pārsteigusi diena, kad viņa bērniem piedāvājusi spēli, kura lieti noder, lai mācītos sadalīt uzmanību. Diviem cilvēkiem izvēl katram savu stāstāma tēmatu, un tad viņiem bez ilgas domāšanas un sagatavošanās jāsāk katram savu stāstu stāstīt, nenovirzoties no tēmas un pārliedzinot klausītājus, bet vienlaikus dzirdot, ko stāsta kolēģis. Laila saka: „Es brīnījos, cik droši un pārlicieņoši runā bērni, un cik prasmīgi viņi sadala uzmanību.” Pamēģiniet, pieaugušie! Parunājiet katrs savu, vienlaikus dzirdot otru!

Nometnes puikas mācās no vilkiem

Pa parku pie Kazdangas kultūras nama iet bariņš pusauga puiku, un katram rokās īsts, balts loks un bulta. Iet Eduards, Rūdolfs, divi Jāņi un Matīss vienā solī, un, viens otru papildinādami, droši stāsta par savām Vilku mācības ievirzes gaitām.

Izrādās, karavīram ir ļoti jāmācās no vilkiem un jācenšas līdzināties šim dzīvniekam. Vilki ir rāmi, klusi, apdomīgi, stipri un drosmīgi, un tādām jābūt arī karavīram. Jādodomā kā vilkam. Puikas gan spriež: tā kā karavīri dzīvoja mežā, tātad – kokos, un ēda sēnes, tad būt karavīram ir pagrūti. Jā, labi jau būtu tā padzīvot mežā, bet gribētos gan jumtu virs galvas un siltumu, kur samirkušos zābakus izžāvēt.

Sogad Vilku mācības ievirzē bijušas īstas vīru sarunas, jo uz šo ievirzi nenāca neviena meitene. Liela daļa vilcēnu ievirzi gan apmeklēja ne pirmo reizi, taču tāpat bijis interesanti. Puikas lepojas, ka Vilku mācībā gatavotie loki ir patiešām stipri un nesalūzt gadiem. Nekur veikalā neviens no viņiem koka loku nav manījis, plastmasas gan. Bet tie esot ķīniešu ražojumi un lūstot kā skali. Ja kādām vajag loku, gabaliņu

aiz sporta laukuma aug daudz lazdu, un šī koka zari lokam derot vislabāk. Puikas gan piekodina: jauno loku nevajag pārmērīgi liekt, pārbaudot tā stiprumu – tīšām laužot, to patiešām var ātri salauzt. Jānis Brēmanis no Strazdes saka: „Lai izgatavotu labu loku, jāņem koks, kas resnāks par īkšķi, un nedrīkst koku saliekt pārāk stipri. Man mājās jau ir viens loks. Mums netālu ir mežs. Ja brāļi prasīs, atkal gatavošu viņiem lokus. Ābiem jaunākajiem brāļiem jau esmu lokus taisījis.”

Vēl Vilku mācībā puikas dzenājuši koka ripu, un salīdzina šo spēli ar hokeju, tikai bez ledus un slidām. Bet ripa, gan no koka, ir, un nūjas, gan taisnas, nevis ar apliekamiem galiem, arī ir.

Žaneta Ozoliņa par ārpolitiku

Piektdienas Apvārsnī Latvijas universitātes Sociālo zinātņu fakultātes profesore Žaneta Ozoliņa kuplu klausītāju pulku iepazīstināja ar Latvijas ārējās un drošības politikas aktualitātēm.

Pēc Latvijas pievienošanās Eiropas Savienībai un NATO 2004.gadā Latvijas ārpolitika strauji attīstījās. Šajā laikā Žaneta Ozoliņa vadīja valsts prezidenti konsultējošo Stratēģisko padomi. "Izskatījās, ka Latvijas ārpolitika ir skaisti uzlikta uz sliedēm," sarunas sākumā teica Žaneta Ozoliņa.

Lai arī ārpolitika visām valstīm ir pragmatiska un vērsta uz valsts labklājības un drošības nodrošināšanu, ES kaimiņattiecību politikas ietvaros Latvija ir atradusi savu nišu postpadomju telpas valstu, īpaši Gruzijas un Moldovas, demokratizācijas un reformu atbalstam. Taču ārpolitika un drošības politika ir iekšpolitikas turpinājums, tāpēc dižķibeles ir ieviesusi izmaiņas, un finanšu resursu šāda veida ārpolitikas atbalstam pašlaik nav.

Tāpat pilntiesīga dalība starptautiskajās organizācijās ir izmainījusi Latvijas valsts attiecības ar Krieviju. Saltās oficiālas retorikas piesegā ļoti strauji attīstījusies asimetriska ekonomiskā sadarbība, kurai raksturīga spēcīgāka Krievijas ietekme uz Latviju nekā Latvijas uzņēmēju darbība Austrumu kaimiņvalstī. Latvija kā ES dalībvalsts ir nozīmīgs pieejas punkts plašajam kopīgajam tirgum, kā arī - kopā ar citām bloka valstīm - dažreiz arī būtisks pretspars ASV interesēm. Krievija atrod aizvien vairāk draugus rietumos, daudzām valstīm, it īpaši tā sauktajām vecajām ES dalībvalstīm, ir izdevīgi veidot ciešākus sakarus ar Krieviju, neskatoties uz Austrumeiropiešu iebildumiem.

Neskatoties uz valsts finansiālo situāciju, Žaneta Ozoliņa uzskata, ka ārpolitikai, ieskaitot atbalstu jaunajām postpadomju demokrātijām, ir jāpaliek par Latvijas prioritāti. To nedrīkst "nolikt malā", līdz atkal būs nepieciešamie resursi. "Tā var palaist garām daudz un dažādu iespēju."

Kārlis

Jābrūņojas ar pacietību un labu gribu

Tēmas, par ko runāt Politikas ievirzē, izvēlas paši klausītāji. Pirmajā nodarbībā tiek izteiktas vēlmes, un lektori Jānis Peniķis un Lauma Vlasova nedēļas laikā virza sarunas, lai par tām diskutētu. Šoreiz galvenais jautājums bija: kāpēc Latvija nonākusi tur, kur ir, un kas jādara, lai no turienes tiktu laukā? Kāda atbilde? „Konkrētus padomus iedot būtu pārāk vienkārši. Runājām par ceļiem, kā to darīt. Galvenais šobrīd ir pacietība un laba griba. Neko citu ieteikt nevar, nezina arī neviens, cik ātri Latvija tiks ārā no dižķibeles,” saka Lauma.

Dalībnieki diskutēja arī par ES un NATO lomu Latvijas dzīvē, par Latvijas attiecībām ar ES, ASV un Krieviju. Runāja par latviešu tautas kā nācijas veidošanos. Ievirzes vadītāji nelasa referātus, bet saruna notiek aktīvu diskusiju veidā.

Ievirzē bija arī divas viešņas – Augstākās tiesas senatore Veronika Krūmiņa un politikas profesore Žaneta Ozoliņa.

Saruna par tiesu sistēmu Politikas ievirzē bija jaunums, un, kā atzina vadītāji, noderīga, jo šis lauks cilvēkiem ir mazzināms. Lauma arī pati daudz jauna uzzinājusi un izpratusi. Dalībnieki gan iekarsuši visai asās diskusijās, taču senatore pratusi interesanti un pozitīvi atbildēt uz jautājumiem.

Veronika Krūmiņa bija ciemiņš Politikas ievirzē, bet ne pašā nometnē. Viņa

ir 3x3 kopā ar savu ģimeni – vīru un bērniem Mariju Elizabeti un Tomu Krišjāni – un nebija domājusi runāt par darbu, un nepavisam ne Politikas ievirzē, jo politika un tiesas ir šķirti varas atzari. Taču viņa izteica ideju, ko dzirdējusi, tiekoties ar Anitu Andersoni no Austrālijas. Anitas vīrs, kurš arī ir tiesnesis, vienā Austrālijas 3x3 saietā noorganizējis tiesas procesa izspēli. 3x3 dalībnieki kļuvuši par tiesas procesa dalībniekiem un sprieduši tiesu kādā krimināllietā. Tādā veidā sapratuši, cik sarežģīts ceļš ir līdz tiesneša spriedumam, cik dažādi apstākļi jāņem vērā. Rezultātā 3x3 tiesneši pieņēmuši daudz maigāku spriedumu, nekā šajā lietā bija pieņēmis tiesnesis tiesas zālē.

Rasma

Mudina domāt par patības zīmēm

Piektdienas vakara viešņa Janīna Kursīte uzrunāja pilnu zāli klausītāju.

Viņa satrauc, ka Latvijā paliek arvien mazāk identitātes zīmju. Izbraucot cauri Latvijai, nevar pat pamanīt, kā vienu ciemu nomaina otrs. Nupat ekspedīcijā Ukrainā Janīna pamanījusi, cik ļoti ciemu robežas tur iezīmē izrotāti krucifiksi: viens par otru krāšņāks. Latvijā apdzīvotās vietas sāk un beidz ar pilnīgi vienādiem uzrakstiem, un reti kurš no tiem paliek prātā: acij nav, kur aizķerties. Folkloriste atzīmē, ka identitātes zīmes vēl var atrast Latgalē un Kurzemē, bet Vidzemē pat tik daudz slavinātajām vietām – Piebalgai, Jaunpiebalgai – var izbraukt cauri un nepamanīt.

Arī apgērba ziņā esam ļoti vienveidojušies. Visur velk mugurā vienu un to pašu – ko jau var nopirkt veikalā. „Lai pastāvētu, sevi ir jānostiprina ar zīmēm,” saka Janīna. Tas, ko uzveram kā dekoratīvu elementu – rotājumi mājām, lādēm un sētām – bieži vien ir no paaudzes paaudzē saglabātas aizsardzības zīmes, kas jāsargā tālāk. Identitātes zīmes spilgti parādās tieši krīzes situācijās. Atcerieties Atmodas gadus, kad rotājamiem auseklišiem – jostās, piespraudēs, adījumos. Aizsardzības zīmes ne vienmēr jārāda uz āru, bet, līdzko situācija saasinās, cilvēki meklē kaut ko lielāku, augstāku un dziļāku. Meklē, pie kā pieķerties.

Savdabīga identitātes zīme ir arī ēdieni. Lietuvai ir cepelīni, Baltkrievijai – drjaniki. Kur Latvijā aizvest tūristu, lai pamielotos ar klasiskām kurzemnieku vērtībām – skābputru, sklandraušiem? Pēdējos gan varot nopirkt kādā Aizputes veikalā. Ko aizvest ciemakukuli no Latvijas? Jā, droši vien Melno balzamu. Ko vēl? Janīna atceras, kā slavējuši Ukrainā saņemto speki ar īpašo garšu. Kā labu Latvijas piemēru min arī Daugavpils rajona Višķos reiz galdā celto kandžu pudelē ar uzrakstu „Višķijs”, kas atvasināts no vārda „Višķijs”. Vai nav labi?

Identitātes zīme ir arī vietai vai pat mājai raksturīgie ēdieni. Tā Ukrainā atrasti stāsti par ežu cepšanu. Izrādās, cepti eži ir ēsti arī Latvijā, un šie nostāsti saistās ar čigāniem. Ezi iemūrējot mālā, izcepot, nolobot un ēdot. Garšojot labāk par cukgāļu. Kuršu kāpās alkohola vietā savulaik īpašā veidā, uzpīlīnot uz cukurgrauda, lietojuši ēteri: galva skaidra un prāts priecīgs! Cilvēki bieži vien kautrējas, ka mājās ēd ko tādu, ko citi neēd. Restorānā – jā! Tur jebko! Bet pateikt, ka vakariņās mājās cep vārdes – kurš tad būs drošs atzīties!? Tomēr arī tā ir patības zīme.

„Uzvilkt tautastērpu nav kauns un negods. Ēst un gatavot to, ko bērībā galdā cēla vecmamma, nav kauns un negods. Atcerieties un lietot valodā vecus vārdus, noraut vārdiem galotnes – arī tas nav kauns un negods. Varbūt tieši tas var izvest ne tikai no garīgās, bet arī no fiziskās krīzes,” uzsver Janīna Kursīte. Vietās, kur joprojām spilgti saglabājušās identitātes zīmes, viņa mudina apstāties un ieskaļties. Nokļūstot klusā lauku nostūrī, kur dzīve rit savu neparasto, rāmo gaitu, Janīna mudina apstāties: „Mēs neprotam iekšēji nomierināties un norimt: kur tad nu tu aizskriesi! Ja tev ir izaugusi kārtā no izlikšanās un racionālisma, ir jāapstājas un vairāk jādomā par patības zīmēm!”

Lolita

Putu krelles dzīves krāšņumam

Skats uz dzīvi te ir dikti nopietns. Dāmas sēž uz riņķi ap galdu, neskatās viena uz otru, bet sev priekšā, kur šķīvjos sabērti krāsaini gabaliņi gan putraim, gan graudu, gan pupas lielumā. Te top rotas.

Rotu no pērlītēm ievirzes vadītāja Vija Zariņa stāsta, ka pirmajā ievirzes dienā pērlītes sadalījusi pa krāsu toniņiem un salikusi uz diviem galdiem – viens bijis Karmenu galds, bet otrs – Solveigu galds. Tad ierādījusi pirmos soļus rotu gatavošanā, un viss sācies. Jaunākie ievirzes dalībnieki varējuši pērlītes vērt, prasmīgākās sievas uzreiz sāka veidot putu krellītes, kuru gatavošanā izmanto tamborēšanu. Vija atzīstas, ka sākumā bijis pagrūti, bet par laimi palīgā nākušas lielās meitenes Undīne, Lija un Amanda, un palīdzējušas ar smalko darbu tikt galā arī mazajiem. Turklāt ievirzei ir sava uz grīdas izbirušo pērlīšu lasīšanas brigāde, kas ik pa laikam pārskatīja grīdu, kur mēdza paslēpties mazākie un vajadzīgākie akmentiņi.

Sandra Kamišāne no Pēterburgas atzīstas: „Sākums bija grūts. Man likās, ka es ar to nekad netikšu galā. Izmēģīju, cik vienā dienā padarīju, sareizināju ar nodarbību skaitu un sapratu: nu, nē – es pie krellēm netikšu. Bet jau nākamajā dienā darbs vedās daudz raitāk, un tagad pati brīnos, kā man tas ir izdevies! Neticami, bet man būs pašas gatavota kaklarota!” Sandra nav dzirdējusi, ka viņai zināmo cilvēku lokā kāds gatavotu šādas rotas, un nu viņai noteikti būs atrisināta problēma, ko draudzenēm vai radniecēm dāvināt svētkos: Sandra gatavos un dāvās pašdarinātas rotas.

Rotas gatavot ļoti gribēja iemācīties arī Anda Freimane, un viņai tas izdevās. Kolēģe bija šo māku apguvusi, mazliet ierādīja arī Andai, un āķis bija lūpā. Arī Anda dosies mājās ar savām putu krellēm.

Ievirzes vadītāja Vija spriež, ka vienas prāvas rotas izgatavošanai vajag vismaz astoņas stundas laika, bet šāda pašdarināta rota līgū maksā apmēram pārdesmit latus. Tā ir ne vien iespēja ietaupīt, bet gan izgatavot tieši tādu rotu, kā vajag: pieskaņot pie blūzes puķēm vai kurpju krāsas.

Gatavo māla svilpauniekus

Keramikas ievirzes vadītāja Anna Mētra saskaitījusi, ka pavisam viņas un Gundegas Peniķes vadītajā ievirzē darbojās 72 dalībnieki.

Dalībnieki bijuši dažādi. Cits izgatavoja savu darbiņu un steidzās uz citām ievirzēm, bet cits nāca atkal un atkal, lai uzzinātu, kas ar viņa veikumu notiek tālāk. Keramikā jau nav tikai māla mīcīšana un formas došana tam. Keramikā ir arī glazēšana un trauku apdedzināšanas brīnums.

Mufeļkrāsni uz nometni atveda Ina Celītāne no Kuldīgas ar vēlējumu atņemt krāsniņ nevainību, jo tajā vēl ne reizi nekas nebija apdedzināts. Kad krāsns bija trīskārt iemēģinātu un likās, ka nu viss kārtībā, elektrības vadiem tomēr kaut kas nebija pa prātam, un pie sadales kārbas Keramikas ievirzes telpā sāka šķīst zilās ugunis. Tur mufeļkrāsni vairs nevarēja ieslēgt, un to pārvietoja uz kultūras namu. Tas gan apgrūtināja trauku apdedzināšanu, jo visus darbus nācās pārnest no mājas uz māju. Anna saka: „Darbu ir tik daudz, ka tos visus noteikti neizdosies apdedzināt, bet man ir svarīgi, lai vismaz kādu katra autora darbiņu apdedzinātu.” Ievirzes vadītāja priecājas par dalībnieku cītību un atzīst, ka pamanījusi vairākus cilvēkus, kas ir kā radīti darbam ar mālu: šis materiāls

viņiem pakļaujas un klausā uz vārda.

Anna spriež: ja nāktos keramikas ievirzi vadīt vēlreiz, viņa laikam izvēlētos citu stratēģiju. Mudinātu ievirzes dalībniekus strādāt lēnāk, katru dienu atgriežoties pie viena un tā paša darba, nevis steigt gatavot vēl kaut ko. Lai vai kā: ievirzes dalībniekiem ir prieks gan par pašu gatavotajām blodiņām, gan svilpauniekiem un rotām. Pati Anna atceras, ka viņas pirmais darbs bijis māla pīlīte – ne jau tāda kā skan, bet parasts putniņš no tāda māla, kādu nu izdevies no zemes izkašāt. Tomēr tā pa īstam ar māla burvību izdevies satikties 6.klasē, ciemojoties Kuldīgas ceplī. Tur dzīvā ugunī dedzināja ķieģeļus, un māls izskatījās caurspīdīgs kā stikls.

Nūjotāji apmaldās

Nūjošanas ievirzei bija pieteicies tik daudz dalībnieku, ka tos nācās dalīt divās grupās. Pirmie nūjotāji tikās pirmdien un otrdien, bet otrā grupa – trešdien un piektdien.

Nūjot gribēja gan mammas, gan meitas un vecmammās, un grupā bija arī puīši. Ievirzes vadītāja Kristīna Bernāne stāsta, ka nūjotājiem bija daudz jautājumu gan par kaloriju sadedzināšanu, gan par nūjošanas labumiem salīdzinājumā ar citiem sporta veidiem. Daži jau bija iepriekš nūjojuši un nu gribēja precizēt tehniku un pārliecināties, vai līdz šim visu darījuši pareizi, savukārt citi bija iesācēji.

„Ievirzes ideja un plāni attaisnojās: interese bija. Nobijusies nebiju, jo pēc profesijas esmu skolotāja, esmu slēpošanas trenere un esmu beigusi arī speciālus nūjošanas kursus,” saka Kristīna. Viņu visvairāk pārsteigusi no ierastās Cēsu puses atšķirīgā daba. Kristīna ir pieradusi nūjot skrajos un tālu pārdzamos silos, bet te – Kazdangā – esot tumšāki lapu koku meži.

Nūjotāju interesantākais piedzīvojums bija

piektdien: grupa sadalījās un apmaldījās, bet pēc tam satikās un veiksmīgi atgriezās mājās. Nūjotāji saka lielu paldies Kazdangas skolotājam Kasparam Rudītim, kas par viņiem bija tik ļoti parūpējies, izplaujot visas trases.

Tiem, kas vēl nav mēģinājuši nūjot, Kristīna, protams, iesaka pamēģināt: „Pati nūjoju divas- trīs reizes nedēļā, un sajūta ir pavisam citāda nekā vienkārši staigājot. Ejot slodze tiek uzlikta tikai kājām, bet te strādā arī rokas, pleci, un pēc tam ir sajūta, ka nu gan ir labi pastrādāts!”

Izdanco cēlo Kursas goda soli

Viena no 3x3 neaizmirstamākajām lietām, ko katrs, kas izbaudījis, grib vēlreiz atkārtot, ir danči. Tāpēc danču muzikanti nometnēs ir ļoti svarīgi cilvēki. Bitinieki, zinādami, kāda slodze ir muzikantiem, dančus spēlējot, aicināja vairākus spēlmaņu sastāvus. Kā rāda šī nedēļa – tas ir bijis labi darīts. Apmierināti gan paši muzikanti, gan dancotāji. Bija dažādība un arī muzikanti nepārgura, bet izbaudīja jaunrades prieku.

Svētdienas un pirmdienas danči: spēlēja Inga un Zane Stafeckas un Vivita Skurule

Svētdienā dancotāji bija vēl neiedancojušies, mazliet svešāki un stīvāki, lai gan pieredzējušākie sacīja, ka bija labi jau pirmajā naktī. Pirmdien danči jau aizgāja uz to labāko.

Sajā nometnē ir pilnīga demokrātija, un jaunākie dancotāji (jaunāki par 13 gadiem) netiek sūti gulēt ātrāk nekā danči beigušies. Vivitai liekas, ka tas varbūt nav gluži pareizi, ne tikai tādēļ, ka pēc garajām naktīm daudz rītos nevar piecelties, bet arī tādēļ, ka lielajiem dancotājiem gribas padancot bez mazajiem. Prasījuši, vai nevar „Pankūkas” nospēlēt divreiz: vienas ar, otras bez „sīkajiem”. Muzikantes atbildējušas, ka nevar gan. Dančos danco visi.

Otra doma Vivitai, ka varbūt īpašo danči „Zaglis” vajadzētu atstāt tikai pēdējam

vakaram, nevis uzskatīt par galveno katrā naktī. „Tas, kas ir daudz un bieži, zaudē skaistumu,” viņa saka. Vivitai liecies, ka varbūt „Zaglim” ikdienā azarta bija pamaz. Bet tradīcija netika mainīta.

Kopumā dancotāji Kazdangā bija labi, un, ja dancotāji labi, tad muzikanti nepiekuš. Tad ir savstarpēja enerģijas apmaiņa, saka Vivita.

Otrdienas un ceturtdienas danči: spēlēja Edgars Lipors, Zane Stafecka un Jānis Sausnītis

Šī muzikantu grupa izveidojās te – Kazdangā. Kā satikušies, tā „bliezuši”, – saka Edgars un Jānis. Viņiem esot arī nosaukums – danču grupa „Trejdeviņi” (Zane gan to nezina, jo viņa intervijas brīdī nav klāt). Zane ir stūdziniece (spēlē altu), Edgars taustiņinstrumentālists (akordeons), Jānis – perkusionists (sitamie instrumenti – bungas, grabuļi u.c., arī mutes ermoņikas). Zane un Edgars arī dzied. Danču grupas vīri nodzied īstu slavas dziesmu Zanei: viņa ir vienkārši fantastiska muzikante, kas, Edgara vārdiem runājot, dančos ienes jaunavīgu, skanīgu, dziļi profesionālu toni.

Jaunās grupas repertuārs ir tradicionāls, jo danču ir tik daudz, ka jauni nav jāizdomā. Bet katram muzikantam, protams, ir savi aktīvāk spēlējamie gabali. Uz urrā! Kazdangā aizgāja tradicionālās „Pankūkas”, „Krakovjaks” un „Cūka griķos”, dancotājiem patika arī mierīgāki danči, piemēram, „Īru dancis”, „Dirižablis” un „Enģelītis”. Publika prasīja arī „Lambetvoku”. Kad muzikanti redzēja, ka

dancotāji īsti neprot kādu danči, parādīja priekšā. Ceturtdien ļoti skaisti izdejojis „Cēlais Kursas goda solis” – lēna, svinīga, cēla deja. Bet kad spēlēja rotaļa „Savas acis izraudāju”, dančī metās visi, kas bija zālē.

Otrdien danči beidzās ap trijiem naktī, ceturtdien – pusē piecos no rīta.

Edgars, tāpat kā Vivita, saka, ka muzikanti nenogurst, bet uzlādējas, ja ir labi dancotāji. Viņi nenoguruši, bet uzlādējušies – no dancotājiem un viens no otra. Savukārt no dancotājiem dzirdēja vislabākās atsauksmes par šo muzikantu grupu, sauktu par „Trejdeviņi”. Lipors ar saviem jociņiem un komentāriem bija labais!

Trešdienas dančos spēlēja Māra un Oskars Raģi un Zane Stafecka.

Piektdienā – Dace Prūse, Sandra Stare, Zane Stafecka, Māra un Oskars Raģi.

Bet sestdienas naktī gaidām danču meistaros Ilgu Reiznieci un Andri Davidoni!

Rasma

Informācija

3x3 nometnes nākošgad

Šodien notika 3x3 Latvijas padomes sēde, kurā izlēma, ka arī nākamgad Latvijā notiks divas 3x3 nometnes. Vienu vadīs Inese un Jānis Atis Krūmiņi, otru - Inese Bērziņa ar dēlu Induli.

Vietas, kur notiks nometnes, vēl nav zināmas, tas varētu tapt skaidrs līdz septembrim.

Aicina Latviskās dzīvesziņas nometne

No 11. līdz 15. augustam Mazsalacā tiek organizēta Latviskās dzīvesziņas nometne. Piedalīties aicināti galvenokārt skolotāji un ģimenes ar bērniem, taču uz šo nometni var braukt arī ikviens, kurš vēlas sīkāk izprast, kas ir latviskais tikums, padziļināti ielūkoties latviskajā pasaules uztverē un gadskārtu svinēšanā.

Nodarbības paredzētas kā pieaugušajiem, tā arī bērniem atsevišķi, būs arī kopējās nodarbības, kurā skolotājiem būs iespēja gūtās zināšanas uzreiz pielietot praksē. Vakaros mēģinās kopā „izdarīt”, „izdziedāt” un „izdejo” dienas laikā pārrunātās tēmas.

Sīkāka informācija un pieteikšanās: www.marasloks.lv vai zvanot Jolantai Lārmanei pa tālr. 27426650

Sports

Zolē uzvar Aivars Celitāns

Vakar zolmaņi spēlēja kā traki un izspēlēja ne tikai pusfinālu, bet arī finālu. Finālā iekļuva Līga Britāla, Jānis Zelcs un Aivars Celitāns. Pirms četriem rītā tika skaidrs, ka par Kazdangas 3x3 čempionu kļuvis Aivars Celitāns. Pieredzējis zolmanis no Kuldīgas, kurš ne pirmo reizi uzvar 3x3 čempionātā.

Basketbolā vietējos neuzvarēt

Tas bija gandrīz vai paredzams, ka nakts basketbolā nometnes komandām neklāsies viegli, jo Kazdangā vietējās basketbola tradīcijas ir spēcīgas. Tā arī bija.

Nakts basketbolā piedalījās četras komandas – divas vietējās un divas mūsējās. Izspēlēja katru ar katru. Uzvarēja vietējā komanda „Valata”, 2. vietā arī vietējā „Kazdanga”, 3. vietā „Vienalga”, 4. vietā „Kurzemes iekarotāji”.

Tā kā mūsējā komanda „Vienalga” tika godpilnajā trešajā vietā, nosauksim tās dalībniekus: Juris Baltalksnis, Ingars Gusārs, Kristaps Kapurs, Baiba Krūmiņa, Toms Kušķis un Eduards Krūmiņš.

Mikla par 3x3

Vakardienas miklas pareizās atbildes:

1. - b, 2. - a, 3. - c, 4. - c, 5. - c.

Tā arī bija pēdējā mikla. Ceram, ka nedēļas laikā risinātie uzdevumi būs palīdzējuši dziļāk izprast 3x3 būtību un uzzināt vairāk par Kazdangas nometni!

Jānis

Noslēguma koncerta tēma – Austras koks

Apmēram puse no ievirzēm, kuru dalībnieki savu veikumu nevarēja parādīt izstādē, gatavojas šovakara noslēguma koncertam. Režisore Ziedīte Začeste atklāj vien to, ka uzstāsies noņemnes koris, Improvizācijas teātris un citas tradicionāli koncertējošās ievirzes, bet atklāšoties arī dažas alternatīvās ievirzes, kas līdz koncertam netiek atklātas. Noslēguma koncerta tēma būs Austras koks. Tad nu redzēsīm, cik kups un interesants tas mums sazaļojīs.

Redakcijas paldiesvārdi

Nometne tuvojas noslēgumam, un salapojis arī noņemnes avīzes „Austras koks” pēdējais numurs. Vērtīgs un skaists bija katrs no avīzes septiņiem numuriem, jo tāda bija mūsu šī nedēļa Kazdangā. „Austras koks” centās aptvert cilvēku un notikumu bagātību, kurā dzīvojam, dokumentēt faktus un noskaņu, kas te valdīja.

„Austras koka” redakcijā strādājam pieredzējuši 3x3 žurnālistu komanda – Rasma Zvejniece, Lolita Lūse un Uldis Siliņš. Pirmo reizi mūsu pulkā bija leva Freinberga. Jānis Supe ne tikai maketēja avīzi, domāja konkursus un arī rakstīja, bet bija absolūti nepieciešams cilvēks visiem: viņš kopēja visu, kas kopējams, un palīdzēja tikt galā ar datoru un citām tehniskām lietām. Fotografēja Aivars Vētrājs. Redakcijā palīdzēja Laura Bitiniece, savienojot rakstīšanu ar darbu Informācijas centrā.

Paldies redakcijas ārpusštata palīgiem Aijai Britālai, Valdai Štamerei, Indulim Bērziņam, Zaigai Ikerei, Pēterim Zvejniekam, Kārlim Rokpelnim.

Paldies visiem, kas mūs informēja un mums atbildēja, paldies visiem, kas lasīja „Austras koku” un atzina par labu esam, paldies visiem, kas nedusmojās, ja ko nepareizi sarakstījām. Priecāsimies, ja, pāršķirot „Austras koka” lappuses arī pēc laika, atkalradīsiet savās atmiņās šo nedēļu Kazdangā.

Rasma Zvejniece,
„Austras koka” redaktore

Siliņš Kazdangā

Labas dienas!

Nu nav neko labas! Vispirms grēksūdze. Ne pie Māra Ķirsona, bet pie Arnolda Ruperta. Mea culpa, mea culpa!!!!!!! Arnolds ir „pilns” pulkvedis un nevis plkv.-ltņ. Es ceru, ka manis lietotais adjektīvs netiks pārprasts.

Pastaigāsim mazliet pa pagātnes takām un notikumiem, kas manā slejā nemaz nav pieminēti.

Daudzinājums.

Dzirdēts, ka vienam otram nav patikusi izvēlēta vieta. Nu, ko lai dara? Vai zālē būtu bijis labāk?

Mans skaistākais daudzinājums bija Raunā. Mēs ejam gājienā uz pilskalnu, mūs ved vilki zirgos. Man blakus soļo Valdis Kupris, nu jau sen pa garās pupas zariem uzkāpis debesis. Protams, visi daudzinājumi tādi nevar būt. Man patika, ka baznīcā tika skandētas tautas dziesmas un ka Māris runāja arī daudzinājumā. Tā bija tāda kā apmaiņa – senais latviešu dieviņš ar savām dziesmām viesojās kristīgo baznīcā, un kristīgo baznīca bija atnākusi ciemos pie viņa.

Ēs izklausos neparasti sentimentāls, vai ne? Varbūt tas tāpēc, ka zīmes rāda: šī būs mana pēdējā nometne, katrā ziņā mana pēdējā avīze. Kamēr vēl mani „drukā”, es izlietošu izdevību pateikt paldies saviem draugiem un paziņām un vēlēt visiem Kazdangas 3x3-niekiem daudz baltu dieniņu un labu ceļa vēju, mājās braucot.

Kā bezdelīgas salidojuši uz 3x3 padomes sēdi vesela guba vecie 3x3-nieki. Kā pirmā bezdelīga Kazdangā trešdien ielidoja jaunākais Rokpeļņu ģimenes loceklis Alberts. Kā jau būs dzirdēts un lasīts, Rokpeļņu ģimene vadīja nometni Nauksēnos. Piektdien ieradās Daiga (mamma), Kārlis, vecākais (paps), un Kārlis, jaunākais. Ance vienīgā patlaban darba komandējumā ceļo pa Ungāriju, Kazdangā nebūs.

Ieradies arī Imants Dreiblat ar ģitāri un, protams, nīkšanā tika dziedāta neiztrūkstošā Dreiblata-Siliņa himna „Es redzēju bāleliņu”. Nometnē ir arī Aloida Jurčenko ar meitu un znotu. Gandrīz aizmirsu Andri Tomašūnu. Tiem, kas pazīst Kleopatru (tēloja teātra nozarē pie manis suni, vārdā Kleopatra), varu ziņot, ka Kleo ceļo šurp „pa pirmo”. Ja Dievs dos, redzēsīm viņu šovakar ja nē, svētdien vai pirmdien.

Trešdien bija kazdangiešu vakars. Pirmklasīgs pūtēju orķestris. Jocīgi, ka misingrauzi nevienu neatstāj vienaldzīgu. Piemēram, Lauma Vlasova, kad izdzird „umpapā”, raud, kavalērijas zirgi danco, tādu pašu zirdzisku sajūsmu ragu mūzika atstāj uz Lailu Kirmušku, kas arī sāka dancot. Vispār šīs personas uzvedība ir tāda, ka nav

jābrīnās, ka viņas „otrā puse”, kas ir Lailas labākā daļa, aizlaidusies uz Norvēģiju, kur it kā zvejojot. Zvejojot? Ko tad? Norvēģietes? L.K. iespaidā arī pārējie sievieši mūsu rindā sāka trakot. Ventiņu zāļu sieva izskrēja no zāles un atgriezās ar pirts slotām, kas tika izdalītas Purciemam, Lailai Kirmuškai un Laumai, kurai raudiens atkal bija pārgājis. Sievieši uzvedās kā amerikāņu pom-pom gerlas, izrāva mani ar Manfredu uz dejas grīdas, lēca uz augšu, lēca uz leju, kad atteicos piedalīties, sit, šķietami netišām, man ar bērza zariem pa ģīmi. Trakulības pārstāja, kad misingrauziem apnika pūst. Ventiņš atkal savāca slotas un pazuda.

Pēc oficiālām ziņām Jānis Kirmuška ir noķēris 12,5 kg smagu mencu un haizivi!?! Haizivs tāpat kā Baltijas jūrā noķertā zobenzivs, būs atlējums un mencu būs iegādājies pie Narvesen'a.

Jēkabam Starim šodien ir Vārda diena, un viņš visus apsveicējus cienā ar konfektēm.

Runājot par makšķerniekiem, Tupešu Māra peldas pirtiņas dīķi pa pliko. Šorīt saradušies makšķernieki. Ar fotoaparātiem.

Es šodien pa ilgiem laikiem biju brokastīs, un tūlīt bija klāt Kirmuškas Laila un Tupešu Māra bojāt manu ēstgribu. Tupese man stāsta: Bērziņu Inesei piedāvāts dzert krupja uzlējumu (nezinu, kas viņai par kaiti). Vispirms krupim uzlej virsū 40 procentu spirtu, tur burkā 3 nedēļas, izņem krupi ārā, un šķidrumu dzer. A, fui! Nabaga krupis ir vai nu alkoholiķis, vai beigts. Man iesprūst kaklā desas gabals.

It kā ar to nebūtu diezgan, Kirmuška paziņo, ka viņa ēd mušmires. Sarkanās. Zaļās nē. Nav brīnums, ka nākamais atraitnis makšķerē pa Norvēģiju norvēģietes. Daba necieš tukšumu.

Tupese: „Es biju tautas dziedniece 3 dienas.”

Es: „Cik tu paspēji pa to laiku nobendēt?”

Tupese: „Ēd gurķus, neēd cilvēkus!”

Kleopatra ir ieradusies! Kazdanga, saturies!

Ieradies arī Gundars Kalniņš, Ligita Roze ar Jāni.

Nav manā dabā sūdzēties, bet man nometnes TV darbinieku rīcība ir pilnīgi nesaprotama un nepieņemama. Viņiem ir bijušas neskaitāmas izdevības intervēt un atzīmēt, kas man sakāms nākamībai, bet vai kāds ir nācis klāt? Ko prasījis? Bet tikko es mazliet nepareizi iedziedos, es esmu raidījumā iekšā! Fui! Ar Dievu, Kazdanga!

U.